

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Renáty Lukešové a soudců JUDr. Filipa Havrdy a Mgr. Kláry Hrobské ve věci **žalobkyně L J**, rodné číslo [REDACTED], bytem K [REDACTED], zastoupené JUDr. Viktorem Pakem, advokátem se sídlem Francouzská 28, 120 00 Praha 2, proti **žalované Oblastní nemocnici Kolín, a. s., nemocnici Středočeského kraje**, IČO 27256391, se sídlem Žižkova 146, 280 02 Kolín III, zastoupené Mgr. Bc. Tomášem Kasalem, LL.M., advokát se sídlem Kutnohorská 43, 280 02 Kolín I, za účasti Kooperativy pojišťovny, a.s., Vienna Insurance Group, se sídlem Pobřežní 665/21, 186 00 Praha 8, IČO 47116617, **o náhradu újmy na zdraví, o zaplacení 1,211.326,48 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalované** proti mezitímnímu rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 22. 11. 2016 č.j. 10 C 127/2015 162

t a k t o :

Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.

O d ů v o d n ě n í:

Okresní soud v Kolíně mezitímním rozsudkem ze dne 22. 11. 2016 č. j. 10 C 127/2015 – 162 výrokem I. rozhodl tak, že základ žalobního nároku je dán. Výrokem II. rozhodl, že o výši nároku, o nákladech řízení účastníků a státu a o soudním poplatku bude rozhodnuto v konečném rozhodnutí.

Soud prvního stupně po provedeném dokazování dospěl k závěru, že postup žalované při operativním zákroku u žalobkyně byl chybný a operační výkon není v souladu s pravidly lékařského umění. Operační zákrok žalované tak nebyl proveden lege artis a žalovaná proto odpovídá za újmu na zdraví žalobkyně vzniklou v příčinné souvislosti s chybně provedeným operativním zákrokem.

Proti shora uvedenému rozsudku podala včas odvolání žalovaná, která namítala, že zdravotnický personál žalované při poskytnutí zdravotní péče žalobkyni postupoval na náležité odborné úrovni, v souladu s příslušnými profesními povinnostmi a standardy, s péčí řádného odborníka a v souladu s pravidly svého oboru. Dle žalované toto bylo potvrzeno i soudem ustanoveným znalcem, MUDr. Zlatko Pastorem Ph.D., jak v jeho znaleckém posudku, tak při výslechu znalce při jednání soudu. Žalovaná zdůraznila, že iatrogenní perforace dělohy dozajista není primárním cílem operace a ani standardním postupem, ale současně se jedná o známou komplikaci, která se v omezeném procentu případů vyskytuje i za situace, že je při operaci postupováno striktně na náležité odborné úrovni a dle nejlepších poznatků lékařské vědy, tedy lege artis. Skutečnost, že perforace dělohy je komplikací, tedy nepředvídatelnou událostí, která se v medicíně vyskytuje, byla potvrzena i soudem stanoveným znalcem. Žalovaná namítala, že ze závěru soudu prvního stupně se podává, že by všichni poskytovatelé zdravotní péče byli automaticky odpovědní za veškeré nežádoucí události, ke kterým dojde v průběhu poskytnutí zdravotní péče, přestože jejich postup by byl v souladu s příslušnými profesními povinnostmi a standardy a s péčí řádného odborníka a pravidly lékařského oboru. Ve svém důsledku by šlo o absolutní objektivní odpovědnost za poskytnutí zdravotní služby. Pokud měl soud prvního stupně pochybnosti o správnosti znaleckého posudku, měl nechat vypracovat revizní znalecký posudek v souladu s § 127 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu v účinném znění, dále jen „o.s.ř.“. Soud prvního stupně dle žalované učinil závěr o tom, zda šlo o postup žalované lege artis či nikoliv, sám. Žalovaná poukázala na publikaci Holčapek, T.: Dokazování v medicínsko-právních sporech, Praha: Wolters Kluwer ČR, 2011, s. 96 a rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 10. 2011, sp. zn. 25 Cdo 4223/2009. Dle žalované se soud svojí laickou úvahou nemůže odchýlit od závěrů uvedených znalcem ve znaleckém posudku. Soud prvního stupně pak dospěl k nesprávným skutkovým závěrům, pokud uzavřel, že při umělém přerušení těhotenství nemůže při provádění zákroku v souladu s pravidly lékařského oboru dojít k perforaci dělohy. Žalovaná dále namítala, že odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně trpí vnitřními rozpory, poukázala na obsah výpovědi znalce, který uvedl „za predispozici žalobkyně lze považovat těhotenství a to, že bylo zavedeno nitroděložní tělísko“, naproti tomu na straně 11 v závěru prvního odstavce soud prvního stupně uvedl: Žalobkyně žádné individuální predispozice ke snadnějšímu protržení dělohy neměla. Žalovaná poukázala na soudem neprotokolované vysvětlení podané znalcem při jeho výslechu, že v důsledku těhotenství je děloha více prokrvená a jako taková je křehčí a snadněji se při zákroku protrhne. Skutečnost, že předoperační příjem, informace o operaci a informovaný souhlas se žalobkyní řešil jiný lékař, než který žalobkyni skutečně operoval, je běžnou situací, nejde o nic nezákonného. Úvaha soudu prvního stupně, že operátor by si probráním informovaného souhlasu se žalobkyní připomněl obecná rizika zákroku a zjistil eventuální rizika individuální, je dle žalované nesprávná. Svědčí to o neznalosti problematiky provádění lékařských operací soudem prvního stupně. Operátor se z povahy věci musel seznámit s úplnou anamnézou žalobkyně před započetím zákroku, cílem zákroku a podrobným stavem pacientky, jak vyplývá i ze zdravotnické dokumentace. Účelem informovaného souhlasu je seznámit se zákrokem, jeho povahou, riziky a možnými důsledky, pacienta, nikoliv operátora. Podstatná je tak pouze podoba poučení a jeho obsah, nikoliv totožnost lékaře podávající poučení s osobou operátora. Závěr soudu prvního stupně o tom, že operátor provedl ještě další operační výkon, a to iatrogenní perforaci dělohy je závěr nesprávný, neboť se jedná o komplikaci původního operačního výkonu. Žalovaná zdůraznila lingvistický výklad slova iatrogenní, kdy toto slovo je složeno ze dvou základů, a sice z řeckého slova „iatros“ znamenajícího lékař a slova „genní“, což je druhá část složených přídavných jmen mající význam „počátek, původ, způsobující, působící“ (z latinského „genus“), značícího „rod“ nebo „druh“. Slovo „iatrogenní“, tedy znamená „mající původ v lékařském zákroku“ nebo „v činnosti lékaře“, ale

automaticky neznamená, že jde o pochybení lékaře nebo chybně provedený zákrok. Jako zcela vadné žalovaná posuzuje soudem hodnocený pojem „komplikace“, kdy soud uvedl, že tento pojem nechápe, ačkoliv znalec při svém výsledku tento pojem objasnil. Závěr soudu prvního stupně o iatrogenní perforaci dělohy je tak v rozporu se závěrem soudem stanoveného znalce. Žalovaná dále namítala, že soud prvního stupně nesprávně vyložil obecný závěr plynoucí z judikatury Ústavního soudu, a to z jeho usnesení ze dne 17. 7. 2015 sp. zn. II. ÚS 1564/15, ve kterém Ústavní soud vyjádřil názor, že není ústavně zaručeno právo, aby byla zdravotnickým zařízením nahrazena škoda na zdraví, ke které dojde během zdravotního zákroku provedeného lege artis. Ústavní soud zdůraznil, že není v lidských silách předejít všem komplikacím, ke kterým může dojít, přes veškerý pokrok lékařské vědy při poskytnutí zdravotní služby. To je pak důvodem, proč jsou pacienti seznamováni s riziky konkrétních zákroků a obvykle je v konečném důsledku na nich, aby zvážili jednotlivá rizika a učinili rozhodnutí, zda daný zákrok podstoupí, či nikoliv. Žalovaná navrhla, aby odvolací soud napadený mezitímní rozsudek změnil tak, že žalobu v celém rozsahu zamítne a přizná žalované náhradu nákladů řízení.

Odvolání podal včas i vedlejší účastník na straně žalované s tím, že rozsudek soudu prvního stupně považuje za nesprávný, pokud dovozuje, že zdravotní výkon, byl proveden v rozporu s profesními povinnostmi a standardy, a jsou dány předpoklady pro vznik odpovědnosti žalované. Dle žalované z provedeného dokazování zejména ze znaleckého posudku a výsledku znalce vyplynulo, že postup žalované byl na náležité odborné úrovni a dle nejlepších poznatků lékařské vědy. Došlo ke komplikaci, tedy nepředvídatelné události, která se v určitém procentu u jednotlivých lékařských zákroků může vyskytnout a nelze ji zcela vyloučit. Vedlejší účastník zdůraznil, že znalec ve svém výsledku uvedl, že určitou predispozicí pro perforaci dělohy může být existence těhotenství i zavedené nitroděložní tělísko. Dle vedlejšího účastníka soud odborné závěry znalce nesprávně právně posoudil. Vedlejší účastník dále poukázal na souhlas žalobkyně s operativním zákrokem a její seznámení s možností komplikace spočívající v perforaci dělohy. Vedlejší účastník poukázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2015 sp. zn. II. 1564/15 a navrhl, aby odvolací soud mezitímní rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu v plném rozsahu zamítne.

Žalobkyně ve svém vyjádření k odvolání žalované a vedlejšího účastníka uvedla, že napadený rozsudek považuje za věcně správný, neboť soud na základě provedeného dokazování dospěl ke správnému skutkovému závěru, že žalovaná při operaci žalobkyně dne 10. 12. 2014 perforovala dělohu. Perforace dělohy během umělého přerušení těhotenství není cílem operátora a není v souladu s příslušnými profesními povinnostmi a standardy. Žalobkyně odkázala na článek 10 Úmluvy o lidských právech a biomedicíně (96/2001 Sb.m.s.), dle které kterýkoliv zákrok v oblasti péče o zdraví je nutno provádět v souladu s příslušnými profesními povinnostmi a standardy. Dle konstantní judikatury pojem lege artis znamená postup souladný s příslušnými profesními povinnostmi a standardy ve smyslu článku 4 a 10 Úmluvy o lidských právech a biomedicíně. Tato úmluva je pak předpisem vyšší právní síly, než zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník platný od 1. 1. 2014 v účinném znění, dále jen „o. z.“. Žalobkyně dále odkázala na ustanovení v § 2636 odst. 1 a § 2643 odst. 1 o. z. Porušení právní povinnosti je dle judikatury vykládáno jako objektivně vzniklý rozpor mezi tím jak ten, kdo porušil právní povinnost skutečně jednal, a tím jak jednat měl, aby dostál svým povinnostem. Žalobkyně v této souvislosti odkázala na judikaturu Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 2542/2003, sp. zn. 25 Cdo 118/2006 a sp. zn. 25 Cdo 1981/2011 a dále na rozhodnutí Krajského soudu v Brně sp. zn. 44 Co 373/2010. Žalobkyně poukázala na identický případ perforace dutého orgánu, který byl posuzován Okresním soudem v Ostravě a

popsán v jeho rozsudku ze dne 10. 4. 2015, sp. zn. 17 C 248/2008. Žalobkyně dále odkázala na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 14. 2. 2014, sp. zn. 56 C 33/2011, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 4. 2012, sp. zn. 8 Co 38/2012, rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 19. 2. 2013, sp. zn. 17 C 4/2011, rozsudek Okresního soudu v Nymburce ze dne 22. 9. 2014, sp. zn. 7 C 71/2013, rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 11. 12. 2015, sp. zn. 13 C 250/2013 a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 3. 2014 sp. zn. 10 Co 1/2014. Žalovaná měla postupovat tak, že měla přerušit těhotenství žalobkyně, nikoliv ji perforovat dělohu. Pojem „lege artis“ je postupem podle pravidel oboru lékařství stanovených profesních povinnostech a standardech. Soud prvního stupně dospěl ke správnému závěru, pokud uzavřel, že v tomto případě jsou splněny předpoklady pro vznik odpovědnosti žalované za škodu z porušení smlouvy o péči o zdraví. Žalobkyni vznikla škoda na zdraví, jak ve formě bolestného tak ztížení společenského uplatnění pro ztrátu reprodukční schopnosti. Iatrogenní perforaci dělohy tak dle žalobkyně žalovaná porušila svoji povinnost stanovenou v § 2643 odst. 1 o. z., postupovat s péčí řádného odborníka, za což odpovídá podle § 2645 o. z., a proto jí vznikla povinnost podle § 2913 odst. 1 o. z., nahradit žalobkyni škodu z toho vzniklou podle § 2958 o. z. Žalobkyně zdůraznila, že posouzení, zda se jednalo o postup lege artis, či nikoliv je hodnocením právním a přísluší výhradně soudu. Žalobkyně zdůraznila, že žalovaná netvrdila žádnou mimořádnou, nepředvídatelnou, či nepřekonatelnou překážku vzniklou nezávisle na její vůli ve smyslu ustanovení § 2913 odst. 2 o. z., kterou by se mohla zprostit odpovědnosti za újmu na zdraví žalobkyně a ani ji neprokazovala. Žalobkyně navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně jako správný potvrdil.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací po zjištění, že odvolání bylo podáno včas osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je přípustné, přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 212 a podle § 212a o.s.ř., a dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.

Soud prvního stupně po provedeném dokazování vyšel ze zjištění, že žalobkyně se v sedmém týdnu těhotenství dne 10. 12. 2014 podrobila na gynekologicko-porodnickém oddělení žalované operačnímu zákroku za účelem umělého přerušení těhotenství ze zdravotní indikace. Důvodem umělého přerušení těhotenství bylo selhání nitroděložního tělíska a jeho odstranění. Žalobkyně byla před operačním zákrokem poučena jakým způsobem bude výkon prováděn, jaká má rizika, byla popsána komplikace poranění dělohy kanylou či kyretou, zánět dělohy, následná porucha plodnosti či neúspěšné provedení zákroku, tedy možnost pokračování těhotenství. V průběhu operačního zákroku – umělého přerušení těhotenství došlo k iatrogenní perforaci dělohy žalobkyně. Ultrazvukovým vyšetřením bylo potvrzeno poranění dělohy a přítomnost 250 ml krevní sraženiny za dělohou. V průběhu indikované laparoskopické revize dutiny břišní, bylo zjištěno vážné poranění dělohy a retroperitonea. Laparoskopická operace byla konvertována na klasickou operaci na otevřeném břiše. Po odstátí krve z břišní dutiny bylo zjištěno rozsáhlé poranění pravé hrany děložní a hematom v oblasti děložní stěny. Pro obtížně zvládnutelné krvácení a poškození dělohy byla žalované provedena hysterektomie a odstranění pravého vaječníku a vejcovodu. Nitroděložní tělísko nebylo v dutině břišní nalezeno. Dne 13. 4. 2015 žalobkyně podstoupila operaci extirpace granulomu v jizvě a excizi koloidů v celém rozsahu jizvy. Dne 10. 12. 2014 před operačním zákrokem žalobkyně podepsala tzv. informovaný souhlas k zdravotnímu výkonu umělého ukončení těhotenství, vyjmutí nitroděložního tělíska. Dle znalce zdravotnický personál postupoval v souvislosti s umělým přerušením těhotenství ze zdravotní indikace, na náležité odborné úrovni a v souladu s profesními povinnostmi a standardy. Vzniklá operační komplikace byla řešena lege artis. Znalec perforaci dělohy označil za komplikaci, která se může vyskytnout i při postupu lege artis.

Odvolací soud dle ustanovení § 213 odst. 2 o.s.ř. zopakoval dokazování výsledkem znalce MUDr. Radko Pastora, Ph.D., ze kterého bylo zjištěno, že interrupce či jakákoliv děložní operace se provádí tak, že operátér se přiměřeným násilím přes děložní hrdlo dostane do dělohy tak, že je děložní hrdlo rozšiřováno kovovými nástroji a následně se pak přes hrdlo zavede nástroj - kanyla, kterým se provádí odsátí plodového vejce. Po odsátí plodového vejce kanylou se pak kyretou vybavují zbytky tkáně z dělohy. Míru přiměřeného násilí potřebného k proniknutí nástrojem do dělohy nelze přesně odhadnout, a proto dochází k častým komplikacím. Na pracovišti znalce dojde k perforaci dělohy tak jednou za dva měsíce a stane se to i zkušeným operátérům. Někdy lékař pozná, že došlo k perforaci dělohy, někdy ne, neboť to lze učinit pouze odhadem. Poranění dělohy se může, pokud je malé, zahojit spontánně, a pokud dojde k poranění většímu, pozná se podle toho, že žena začne krvácet. V souvislosti s těhotenstvím děloha roste, její stěna se vytenčuje a je více prosáklá. Pokud dojde k ukončení těhotenství v jeho raném stádiu, v tomto případě v sedmém týdnu gravidity, patolog nepozná na děloze změny související s těhotenstvím. Nitroděložní tělísko Mirena je dlouhé asi 3 centimetry, má ramínka, která vyplňují dělohu a je krajně neobvyklé, aby vypadlo, případně, aby žena s nitroděložním tělískem Mirena otěhotněla. Dle znalce si žena nemusí povšimnout vypadnutí nitroděložního tělíska. Sonografické vyšetření žalobkyně dne 10. 12. 2014 bylo dle znalce dostačující pro informaci, že s největší pravděpodobností je v děloze žalobkyně děložní tělísko. Navíc nitroděložní tělísko Mirena je méně kontrastní než např. kovová nitroděložní tělíska. K možné nebezpečnosti nitroděložního tělíska pro zdravý vývoj plodu znalec uvedl, že nitroděložní tělísko Mirena obsahuje gestagen, což je hormon žlutého tělíska a jeho nebezpečnost pro těhotenství je minimální. Žena, pokud se rozhodne pro těhotenství, má možnost si ponechat nitroděložní tělísko, neboť pravděpodobnost vývojových vad plodu v souvislosti s ponecháním nitroděložního tělíska po celou dobu těhotenství je minimální. Případně může být provedena tzv. hysteroskopie, což je zavedení trubičky do dutiny děložní, kterou se může nitroděložní tělísko odstranit. Při tomto zákroku však hrozí při manipulaci s tělískem poškození těhotenství a může dojít k potratu plodu. Dle znalce v sedmém týdnu gravidity se děložní stěna křehčí nestává, je pouze více prokrvená. Znalec uvedl, že dávkování ibuprofenu dvě až tři tablety denně by nemělo poškodit plod, neboť nejde o teratogeny. Dle znalce může být obecně každý lék podávaný v prvním trimestru těhotenství potencionálně škodlivý. Znalec má za to, užití brufenu v takovýchto dávkách by genetiky nevedlo k doporučení přerušení těhotenství. K informacím v příbalovém letáku ibuprofenu znalec uvedl, že studie o vlivu léků na těhotenství nejsou dostatečné, neboť testování je prováděno pouze na zvířatech. Dle znalce je třeba vzít v úvahu, že neléčené onemocnění by mohlo mít horší následek než sám lék. Znalec uvedl, že na straně žalobkyně nebyla indikována nutnost přerušení těhotenství ze zdravotních důvodů, ať již z důvodů ohrožení zdraví matky nebo plodu.

Mezi účastníky je nesporné, že žalobkyně se u žalované podrobila plánovanému operačnímu zákroku umělého přerušení těhotenství ze zdravotní indikace. Průběh operačního zákroku byl zjištěn z operačního protokolu, a zejména ze znaleckého posudku soudem ustanoveného znalce MUDr. Zlatko Pastora, Ph.D. Znalec popsal ve svém posudku, že v průběhu operačního zákroku došlo k iatrogenní perforaci dělohy žalobkyně, následně k jejímu krvácení, vzniku krevní sraženiny za dělohou, a dále ke klasické otevřené operaci, při které bylo zjištěno rozsáhlé poranění dělohy, obtížné zvládnutelné krvácení, a v důsledku toho byla žalobkyni provedena hysterektomie a odstranění pravého vaječníku a vejcovodu. Znalec perforaci dělohy popsal jako vzniklou operační komplikaci a postup operátéra popsal jako postup lege artis. Odvolací soud konstatuje, že postup lege artis je takový postup, který je v souladu se současnými poznatky lékařské vědy a příslušnými profesními povinnostmi a

standardy ve smyslu čl. 4. Úmluvy o lidských právech a medicíně č. 96/2001 Sb. m.s. (sbírka mezinárodních smluv). Závěr o tom, co se rozumí pod pojmem lege artis tak, jak tento pojem vyplývá ze zákona, přísluší soudu a nikoli znalci (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 2. 2016, sp.zn. 25Cdo 878/2014).

Odvolací soud shodně jako soud prvního stupně věc posuzoval podle o.z., neboť žalobkyně se operačnímu zákroku podrobila dne 10. 12. 2014, a toho dne došlo ke vzniku škodné události.

Žalobkyně se žalobou v tomto případě domáhá odškodnění bolestného a nemateriální újmy dle § 2958 o.z.

Podle § 2636 odst. 1 o.z. se smlouvou o péči o zdraví poskytovatel vůči příkazci zavazuje pečovat v rámci svého povolání nebo předmětu činnosti o zdraví ošetřovaného, ať již je jím příkazce nebo třetí osoba.

Podle § 2643 odst. 1 o.z. poskytovatel postupuje podle smlouvy s péčí řádného odborníka, a to i v souladu s pravidly svého oboru.

Podle § 2958 o.z. při ublížení na zdraví odčiní škůdce újmu poškozeného peněžitou náhradou, vyvažující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy; vznikla-li poškozením zdraví překážka lepší budoucnosti poškozeného, nahradí mu škůdce i ztížení společenského uplatnění. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.

Podstatnou otázkou řešenou v projednávané věci bylo, zda žalovaná v daném případě postupovala při operačním zákroku žalobkyně v souladu s pravidly a uznávanými medicínskými postupy, tedy lege artis. Postup lege artis, jak shora uvedeno, je postup odborně medicínsky uznávaný, jehož účelnost a důvodnost se obecně přijímá, zároveň je v souladu s aktuálním stavem bio medicíny a s dosaženou úrovní teoretických a praktických poznatků v oblasti poskytování zdravotnické péče (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 6Tdo 353/2012).

Žalovaná je zdravotnickým zařízením, jehož předmětem činnosti je provádění zdravotnických výkonů a péče. Vztah mezi žalobkyní a žalovanou je vztahem smluvním, jak vyplývá z ustanovení § 2636 odst. 1 o.z. Žalovaná tak odpovídá za to, že splní povinnosti s péčí řádného odborníka, a pokud tak neučiní, odpovídá za škodu v příčinné souvislosti s takovým postupem vzniklou.

Odvolací soud se na základě skutkových zjištění učiněných soudem prvního stupně a v souvislosti s doplňujícím výsledkem soudem ustanoveného znalce ztotožňuje s právním závěrem soudu prvního stupně, že při umělém přerušení těhotenství žalobkyně zároveň došlo k iatrogenní perforaci dělohy, poranění retriperitonea, masivnímu úniku krve, v důsledku těchto zdravotních poškození byla žalobkyni provedena hysterektomie, odstranění pravého vaječníku a vejcovodu, a došlo tak k poškození zdraví žalobkyně žalovanou. Perforace dělohy je známou, avšak nežádoucí komplikací umělého přerušení těhotenství. Při správném postupu operátora a vyvinutí přiměřeného tlaku na kyretu, tedy na nástroj, kterým bylo provázeno vybavení plodu z dělohy, by k poškození zdraví nedošlo. Nebyla zjištěna jiná skutečnost, která odůvodňovala perforaci dělohy. Výsledkem znalce bylo zjištěno, že děloha v sedmém týdnu těhotenství je pouze více prokrvena, avšak její stěna ztenčena není. Ze strany žalované došlo při operaci žalobkyně k pochybení, kdy toto pochybení představuje perforace dělohy.

Není pochyb o tom, že postup žalované byl neúmyslný, ale došlo k němu nevědomou nedbalostí operátéra. Závěr soudem ustanoveného znalce o tom, že operační zákrok byl proveden lege artis za takto zjištěného skutkového stavu nevylučuje odpovědnost žalované za podmínky, že jsou naplněny předpoklady vzniku obecné odpovědnosti (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 10. 2011, sp. zn. 25Cdo 4223/2009). Odvolací soud tak uzavírá, že ze strany žalované šlo o chybu odvratitelnou a skutečnost, že obecně k takovému pochybení dochází v procentuálně předpokládaném počtu případů, na tomto závěru ničeho nemění (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 25Cdo 1981/11). Odvolací soud pro úplnost konstatuje, že iatrogenní znamená dle velkého lékařského slovníku způsobeno lékařem v negativním smyslu, např. chybným výkonem, ale i přístupem či nevhodným chováním.

Odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně uzavírá, že při umělém přerušení těhotenství žalobkyně došlo k iatrogenní perforaci dělohy, a v důsledku toho k hysterektomii a odnětí pravého vejcovodu a vaječníku. Ačkoli bylo po perforaci dělohy následně postupováno v souladu s poznatky lékařské vědy, je právě perforace dělohy postupem non lege artis, tedy postupem v rozporu s povinností poskytnout zdravotní péči na odborné úrovni. Tento postup žalované je pak v příčinné souvislosti s újmou na zdraví žalobkyně, a to bolestí vytrpěnou při operaci, a následně při dalších operačních zákrocích. Žalovaná tak postupem non lege artis porušila ustanovení § 2643 o.z. a podle § 2645 o.z. odpovídá žalobkyni za vzniklou újmu, a to současně podle § 2913 odst. 1 o.z. za použití § 2914 o.z., neboť porušila povinnost ze smlouvy uzavřené s žalobkyní.

Odvolací soud ze shora uvedených důvodů mezitímní rozsudek soudu prvního stupně dle § 219 o.s.ř. potvrdil.

Dále bude na soudu prvního stupně, aby se zabýval výší nároku uplatněného žalobkyní.

O náhradě nákladů tohoto řízení bude rozhodnuto v konečném rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu v Kolíně. Dovolání je přípustné v případě, že dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně a nebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání není přípustné proti rozhodnutím v části, týkající se výroku o nákladech řízení (§238 odst. 1 písm. h) o.s.ř.). Dovolání nelze podat z důvodu vad podle § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o.s.ř.

V Praze dne 10. října 2017

JUDr. Renáta LUKEŠOVÁ v. r.
předsedkyně senátu